

Helge Adam Møller (KF):

Ytringsfriheden er beskyttet i den danske grundlovs § 77 og i den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 10. Samtidig er det vigtigt at slå fast, at ingen lande har en fuldstændig ytringsfrihed. Alle grundlove eller alle forfatninger i demokratiske lande åbner mulighed for at retsforfølge og domfælde for bestemte ytringer.

Det, der typisk er strafbart, er normalt inden for området, som omfatter ærekrænkelser samt ytringer, som anses for at være til skade for et lands eller en stats sikkerhed. I den danske straffelov har vi jo flere bestemmelser, der giver adgang til at retsforfølge ytringer. Det gælder lige fra afbrænding af fremmede nationers flag til majestætsfornærmelser eller racediskrimination, men det gælder også opfordring til vold, og med den kommende terrorpakke, som sandsynligvis bliver vedtaget, gælder det også opfordringer til terrorhandlinger i udlandet.

Kl. 17.10

Den nuværende formulering af straffelovens § 266 b fik sin grundlæggende formulering for mere end 30 år siden, nemlig med et meget stort flertal i Folketinget i 1971. Dengang stemte den konservative folketingsgruppe for, og vi kan også i dag støtte, at paragraffen bevares.

Men jeg har forståelse for, at man i 2002 såvel som i 1971 kan argumentere for, at § 266 b kan opfattes som en begrænsning af den frie debat i et demokratisk samfund. Men over for det synspunkt er det vigtigt at fastholde, at paragraffen jo ikke kriminaliserer holdninger, for dem har enhver lov til frit at have. Men paragraffen sætter enkelte grænser for den måde, hvorpå man må udtrykke disse holdninger.

Paragraffens formål er jo at beskytte grupper af personer mod udtalelser eller handlinger, hvor en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race (..) nationale (..) oprindelse, tro (..).

Det er jo også derfor, at Højesteret har sagt, som justitsministeren for lidt siden nævnte: Ytringsfriheden skal imidlertid udøves med fornøden respekt for andre menneskerettigheder, herunder retten til beskyttelse mod trosdiskriminerende forhånelser og nedværdigelser.

Vi står altså i et dilemma med modstridende hensyn.

Netop det enkelte menneskes frihed er udgangspunktet for konservativ politik, men grænsen går, hvor nogle groft misbruger deres frihed til at krænke andres frihed eller andres in-

tegritet. I Danmark skal vi være tolerante, og det er vi, men vi skal ikke være tolerante over for intolerancen. Derfor finder jeg, at der er en god balance i et forbud mod at true, forhåne eller nedværdige grupper af mennesker på grund af deres farve, etniske oprindelse eller tro.

Det er min klare opfattelse, at forslagsstillerne ikke har til hensigt eller ønsker at lægge op til, at mennesker fremover skal kunne udtale sig eller udtrykke sig uden nogen som helst grænser i form af udtryksmåde og ordvalg. Det fremgår klart i slutningen af lovforslaget.

Men når det er sagt, er jeg overbevist om, at ophævede dette Folketing i løbet af foråret § 266 b, ville det både herhjemme og i udlandet blive forstået – eller misforstået – som et signal om, at et flertal nu var indstillet på at acceptere offentlige udtalelser, som klart var truende, forhånende eller nedværdigende mod andre grupper i det danske samfund. Det signal vil efter konservativ opfattelse være et dårligt signal, og også af den grund kan den konservative folketingsgruppe derfor ikke støtte dette forslag.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har hørt på hr. Helge Adam Møller med stor sympati og også tilslutning. Det er ligesom med fru Birthe Rønn Hornbech: Jeg tror egentlig, at vi er enige. Det er faktisk også det, jeg gik ud fra på forhånd. Derfor synes jeg, at forsøgene på at skabe uenighed virker en lille smule kunstige på mig.

Men jeg vil lige spørge hr. Helge Adam Møller, som talte om at misbruge friheden: Vil hr. Helge Adam Møller ikke indrømme, at når det er noget, der forholder sig til ord, så må dette misbrug være tilladt, for ord bekæmpes kun ved ord? Det er den åndelige debats vilkår.

Hvis der er tale om netop et folkestyre, en retsstat, hvor ytringsfriheden eksisterer, så er der den afgørende forskel på holdning og handling, at i en retsstat dømmer vi handlingen og ikke holdningen, og det vil sige, at misbrug af ord egentlig er en tom retorisk floskel.

Så vil jeg lige sige med hensyn til dette med signalværdien, at det jo ganske givet er det, der er den egentlige realitet, for vi står foran et formandskab i EU. Men jeg vil spørge, om det ikke var muligt, at Danmark, der ved folketingsvalget viste, at vi er uafhængige i modsætning til det øvrige Europa og tør sige, hvad vi mener, også kunne være foregangsland i retning af at